

klæret, at han ser det Samme i det ene Forsom i det andet. Under saadanne Omstændigheder forekommer det mig, at Grunden til at støtte et af et enkelt Medlem stillet Forslag, der i sine Følger i Birkeligheden vilde falde sammen med Udvalgets Forslag, maa bortfalde. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem burde tage Forslaget tilbage, et Forslag, der jo dog vanskelig vil blive vedtaget. Saavidt jeg opfattede den ærede Forslagsstiller igaar, ansøgte han som en Hovedgrund til at stille Forslaget, at man, hvis man ikke vedtog det, men vedtog Udvalgets Forslag, vilde gjøre det Samme, som man gjorde ifjor. Det er ikke rigtigt; ifjor vedtog vi slet Ingenting. Der forelaa vel en Indstilling fra Udvalget, men den kom ikke til Behandling i Salen. Dette fremgaar jo bl. A. tilstrækkelig af den høitærede Justitsministers Udtalelse igaar, idet han sagde, at han ikke havde modtaget nogen Tilhjenbegivelse fra Folkethinget. Det er altsaa første Gang, vi faae Leilighed til at tage en Beslutning, og det forekommer mig, at saaledes som Sagen er kommen til at foreligge, maa vi nærmest være henvisne til at stemme for Udvalgets Forslag. Forøvrigt tror jeg, at det ærede Medlem maasse nok ved sin Motivering har skræmnet En og Anden, som ellers kunde være tilbøjelig til at støtte hans Forslag. Der er et andet Andragende, om hvilket jeg ønskede at sige et Par Ord, nemlig Andragendet Nr. 2, som gaar ud paa en Forandring i Landkommunallovens §§ 21 og 25. Det ærede Udvalg har erkjendt, at dette Forhold trænger til en Omordning, men udtaler, at, da det henhører under den mellemkommunale Besskatning, finder det ikke Anledning til at gjøre nogen særlig Indstilling om dette Andragende. Jeg beklager, at Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling, og hvis jeg i Tide havde været opmærksom derpaa, vilde jeg have tilladt mig at stille Forslag, thi det er jo dog altid usikkert, naar vi komme til en mellemkommunal Besskatning. De Forhold, der ere indtraadte, efterat en Spieskeretsdom har givet en Fortolkning af Landkommunallovens § 21 og 25 ere høist uheldige. Den Fortolkning, der er givet, maa jo anses for bindende. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgtreds (S. Madsen), der ogsaa igaar berørte Sagen, mente, at muligen kunde Landkommunallovens Bestemmelser fremdeles forstaaes ligesom hidtil, da Spieskerets Fortolkning, gjaldt Rjøbstadkommunalloven. Det ærede Medlem svævede imidlertid der i en Bilsfarelse. De to Loves Bestemmelser ere nemlig i dette Punkt ikke væsentlig forskellige; der er en lille bitte Forskjel, som ikke har nogen Betydning, men den er snarest ugunstig for Landkommunalloven. Spieskeret har sagt, at Bestemmelsen om de 4 Maa- nederes Ophold i Kommunen som Betingelse for Skattepligt er at forstaa saaledes, at disse 4 Maa- neder skulle være i selve Skatteaaret. Naar man f. Ex. har boet i en Kommune i 1874 og har

fortsat dette sit Domicil ind i 1875, antog man tidligere, at Vedkommende, naar han frasklyttede Kommunen i det første Kvartal af 1875, var skattepligtig til Kommunen, enten for et Kvartal eller for et halvt Aar, alt efter som Skatten opkræves kvartals- eller halvvaarsvis. De 4 Maa- neder antog man kun at gjælde dem, der tilflyt- tede Kommunen. Nu er det ved Spieskerets- dommen fastslaaet, at, naar en Mand frasklytter en Kommune inden Udløbet af de 4 første Maa- neder af Skatteaaret, er han for dette Skatteaars Ved- kommende slet ikke skattepligtig for bemeldte Kom- mune. Det, der her er det Uheldige og leder til uretferdige Resultater, er, at den Paagjældende ikke kommer til at betale Stat nogetsteds. Han kan nemlig heller ikke rammes i den Kommune, han tilflytter, idet han der først kan optages paa den Tillegsligning, som lægges i Juni Maa- nede. Den Paagjældende slipper altsaa for at betale Stat for et halvt Aar. Dette er et Forhold, som finder Anvendelse i mange Tilfælde, og som ganske vist burde forandres. Jeg maa antage, at Fortolkningen fuldstændig er slaaet fast, og Lov- givningsmagten er altsaa paa dette Punkt ganske vist kommen til udtale Noget, som det neppe har været Meningen at udtale; imidlertid, Fortolk- ningen tilkommer jo Domstolene. Det vilde være overordentlig ønskelig, om den høitærede Inden- rigsminister vilde have sin Opmærksomhed hen- vendt paa dette Punkt og søge Manglen afhjulpen, og jeg beklager, at Udvalget ikke har fundet An- ledning til at gjøre Indstilling derom.

Jaag: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Ytring, om hvad der havde været Hoved- beæggunden til mit Andringsforslag, skal jeg bemærke, at han ikke har saa ganske rigtig opfat- tet samme. Selv om den høitærede Minister igaar udtalte, at han, hvad enten mit Andrings- forslag eller Udvalgets Indstilling blev vedtagen, dog vilde tage Sagen under alvorlig Overveielse, saa forstod jeg hans Udtalelse saaledes, at der kun var Tale om, at han vilde tage Sagen under Overveielse, men ingenlunde gav Tilfagn om at ville fremlægge et Lovforslag, og Veien fra Over- veielse og til Forelæggelse af en Lov kan endnu være meget lang. Det, jeg fremhævede igaar som min Hovedbeæggund, var, at Thinget selv fik Leilighed til at udtale sin Anskuelse om Sagen. Den ærede Ordfører har motiveret Udvalgets Ind- stilling paa en saadan Maade, at der deri laa en bestemt Tilhjenbegivelse af, at der ikke tilsigtedes med Indstillingen at udtale en Anerkjendelse af, at man anser en Revision af Lyendeloven for hel- dig. Tvertimod udtalte han, at en saadan Aner- kjendelse slet ikke var tilstede. Overfor en saadan Udtalelse anser jeg det for at være af Bigtighed, at Thinget faar Leilighed til at udtale, at det anser en Revision af Lyendeloven for nødvendig, og dertil kommer, hvad jeg ogsaa hentydede til